

Oznanila

**Župnija Dobrepolje - Videm,
Letnik 47**

št. 26, 20. december 2020

BOŽIČ 2020

OB 30. OBLETNICI PLEBISCITA IN LETU EPIDEMIJE

Letos, ob 30. obletnici dogodkov, ki so na izreden način vplivali na Slovenijo, v letu, ki ga doživljamo v času epidemije, ko smo omejeni z načinom življenja, Bog prihaja med nas kot Tolažnik, Opogumljevalec in Rešitelj. Marsikateri zunanji obliki praznovanja se moramo odreči, zato pustimo Njemu, da deluje v nas. Odprimo mu srca, odprimo se svojim najbližjim in čutili bomo njegovo osrečujočo in tolažečo bližino in nežnost.

V duhu smo in bomo povezani. Molitev nas druži v eno veliko družino, ki se ima med seboj rada, se spoštuje in misli drug na drugega. Kjer je taka ljubezen, tudi najhujša epidemija nima moči.

Božjega blagoslova, Božje bližine in miru vsem želiva oba duhovnika in diakon Boštjan.

BOŽIČNO VOŠČILO SLOVENSКИH ŠKOFOV

Praznovanje božiča v tako izrednih razmerah nas spodbuja, da razmišljamo, kaj je v življenju in v naših praznovanjih bistveno in kaj manj pomembno, čeprav lahko prispeva k lepoti praznovanja. V božičnem praznovanju doživljamo radost in srečo družinskega življenja in tudi bolečino vseh, ki so v kakršnikoli stiski, še zlasti bolnikov. Bližina Boga, ki se nam je približal in nas v Jezusu Kristusu objel, nas spodbuja, da smo blizu drug drugemu, da poglobimo vezi medsebojne pripadnosti in zvestobe. Združeni v molitvi ob družinskih jasliah lahko doživimo Božjo ljubezen. Vse to nam je dosegljivo, kljub temu da doživljamo ovire za božično bogoslužje in za širše osebne stike z vsemi, ki so nam blizu. Kljub karanteni in nevarnostim za okužbe in celo za življenje lahko poskrbimo, da se Jezus lahko rodi v naši sredi, saj je obljubil, da bo med nami, če bomo zbrani v Njegovem imenu in v Njegovi ljubezni.

Vsi hrepenimo po povezanosti, pripadnosti občestvu. Ustvarjeni smo po Božji podobi – po Troedinem Bogu – Bogu odnosov. Zato samota, nemir in pretrgana razmerja v zadnjem času še bolj bolijo. Tudi Marija in Jožef sta doživljala neke vrste izolacijo in stisko, daleč od domačega kraja in svojih domačih. A vesela novica božične noči je namenjena prav vsem, ki doživljajo te omejitve. Bog je prišel reševat, kar je izgubljeno, obrobno. »Zaradi nas, ljudi, in zaradi našega zveličanja je prišel iz nebes,« pravi veroizpoved. Prihaja, da bi se v Njem prepoznali kot sinovi in hčere ljubečega Očeta. Bog vstopa v naše odnose, da bi v drugih, zlasti pa v bolnih, nesrečnih in zapuščenih, osamljenih, videli brate in sestre istega Očeta, odrešene po Njegovi ljubezni.

To univerzalno bratstvo bomo slovenski kristjani letos doživljali še na poseben način. V božičnem času bomo povezani z Rimom, vso Cerkvijo in papežem Frančiškom. Ob jasliah na trgu sv. Petra bo stalo slovensko božično drevo iz Kočevske, okrašeno s slovenskimi, ročno izdelanimi okraski.

Bratstvo vseh ljudi je tudi glavna misel papeževe zadnje okrožnice »Vsi bratje«, ki naj letos v božičnih dneh in v novem letu 2021 odmeva v naših srcih in okrepi naša prizadevanja za pomoč v tiskah bližnjih.

Ob božičnem prazniku in pred novim letom se obračamo tudi k vsem rojakom zunaj meja naše domovine, v zamejstvu in izseljenstvu. Vsem vam in vašim najbližjim želimo iz srca lepo, čeprav okrnjeno, božično praznovanje. Voščilo velja tudi vsem vernikom drugih krščanskih skupnosti in vsem ljudem dobre volje.

vaši škofje

PRAZNOVANJE V NAŠI ŽUPNIJI

V svojem brevirju nosim listek iz leta 2010. Kot veste, sem imel grdo navado, da sem izredno rad štel, koliko ljudi je prejelo ob kaki priložnosti obhajilo. Tisto leto smo naštel na sveti večer in sveti božični dan 1905 obhajil. Gotovo je bilo med temi najmanj 500 takih, ki so prišli ta dan dvakrat k maši, a vsaj tisoč je bilo teh, ki ste bili za božič pri spovedi in obhajilu. Nostalgija, želja po nekdanjih časih, ko je bila ta dan cerkev nabito polna?!? Zadnja leta je bil obisk nekoliko slabši, a še vedno na zunaj zelo dober. Letos bomo obhajali božične praznike zelo drugače. Dolgo sem potreboval, da sem se s tem sprijaznil. Sedaj, ko imam več časa, skušam tudi več časa prebiti pri Jezusu v kapeli. Jamral sem mu in tožil, on pa mi je enkrat dal jasno spoznanje. Ali niso vsi časi moji časi? Ali ne verjameš, da jaz vedno vodim in usmerjam čase in zgodovino? Nič se ne zgodi brez moje volje! Ali mi tako slabo zaupaš in ne veš, da jaz vedno dosežem tisto, kar je najboljšo? In v srce mi je prihajalo vedno več veselja, vedno več upanja in tolažbe. V takem razpoloženju pišem tudi ta Oznanila.

Kakor razumem g. nadškofa, naj bi bilo pri mašah omejeno število ljudi. Odvisno je od velikosti cerkve. Maš zato ne bo na podružnicah, pač pa vse v farni cerkvi, ki je velika. Če bo kaka posebna prepoved, bomo sporočili, sicer pa naj bi omejeno število ljudi lahko prihajalo

k mašam. Tudi obhajilo prejmite vedno z masko, potem pa se umaknite meter levo ali desno in se obhajajte.

Prepričan pa sem, da Bog sporoča po teh razmerah vsem pomembne stvari. Mislili smo, da smo popolni gospodarji nad seboj, nad naravo in časom. Kar nam paše, lahko delamo, saj nam nihče nič ne more. Sedaj se tako mišljenje maščuje. Veseli december, ko je marsikdo zapravljal in si privoščil marsikdaj preveč, je letos miren in spokojen. Vsi imamo več časa za Boga in za bližnje in mnogi ga izredno lepo doživljajo. Tudi prazniki sami so postali zelo pozunanjeni, srca pa so ostala prazna in nepotešena, saj jih noben blišč in razkošje, nobena zabava in zunanost ne more izpolniti. Če bomo dali prostor Bogu, ki prihaja, bo on uredil vse tako, da bo prav, in v srcih bo pravo veselje.

Spovedovanje in obisk bolnikov sta se začela. Vsak večer je priložnost za spoved, pa tudi pokličete lahko duhovnika kadar koli in vas bo spovedal in obhajal. Ne pozabite poklicati duhovnika k tistim, ki ne morejo v cerkev.

BETLEHEMSKA LUČ, ki jo vsako

leto prinesejo skavti, bo tudi letos med nami. Skavti jo bodo prinesli v nedeljo ob 8.00 in bo tam do 19.00, druge dneve do svetega večera pa od 17.00 do 19.00. Luč bo gorela sredi cerkve, poleg nje pa bodo svečke v lončkih, ki jih lahko vzamete. Kovinski nabiralnik KARITAS bo te dni namenjen za darove teh svečk. Dobrodelni dar za svečko je od enega do 5 evrov.

SVETE MAŠE V PRIHODNJIH TEDNIH bodo zaenkrat tako, kot je zapisano v Oznanih. Če se bo epidemiološka slika izboljšala, bomo ob nedeljah in praznikih dodali še jutranjo in pol enajsto mašo, če pa se bo vse skupaj še bolj zaostri, pa se vrnemo nazaj samo na deveto mašo. Zaenkrat žal več kot toliko ne moremo načrtovati, saj ne vlada ne škofija nista prejeli še nobenih konkretnih predlogov. Vabimo vas, da spremljate Facebook stran župnije, kjer bodo vse pomembne informacije sproti

objavljene. Starejši, obrnite se na mlajše, da vam pri tem pomagajo.

Voda za kropljenje na svete večere bo kot vsako leto pred župniščem. Nalijte si vodo z rokavicami.

Na praznik treh kraljev naj otroci, ki so zbirali v adventni akciji za lačne otroke v misijonih, svoj dar prinesejo na oltar.

OB SMRTI SVOJCEV SO DAROVALI:

Ob smrti SLAVKA KASTELICA je dal brat dar za cerkev in za 2 maši. Enako sta dala Ana in Jože Žnidaršič. Dar za cerkev in za 2 maši so dali tudi Matevževi. Dar za cerkev in po 1 mašo je dal Brane Brodnik in Strahovi. Za 1 mašo pa so dali Strgarjevi.

Ob smrti Jožefa Hrena so dali dar za cerkev in za 1 mašo tudi Jakičevi.

BOŽIČNA ZGODBA

Jezus je rojen tudi v času korone

»Klemen, povabim te na pokušino sadjevca, ki ga po nekaj letih spet kuham,« je Miha z vzklikom povabil soseda pod nastrešek. Klemen si ni dal dvakrat reči, saj je rad kramljaj z Miho, posebno ob petkih popoldne, ko je bilo konec delovnega tedna. Ob štamprlu sadjevca sta oktobrskega večera modrovala o kakovosti letnika, o količini, ki bo dovolj velika za občasno preganjanje korone. »Saj res, Klemen, ali se še spomniš letošnje pomladi, ko smo bili zelo prestrašeni, kako nas bo covid-19 potisnil v posteljo. Še celo župnik je ob veliki noči spremenil navado. Žena mi je povedala, da bo blagoslavljal jedila po vasi kar iz avtomobila. Čeprav že nekaj let nisem redni gost v cerkvi, me je firbec prignjal k cesti, kjer je žena na pručko postavila košaro z velikonočnimi jedili. Celó na moje hlače je padlo nekaj kapljic žegnane vode. Klemen, ti še ne veš, kako so mi teknile na veliko noč jedi iz košare,« je modroval Miha. »Veš, Miha, tudi jaz sem stal ob žegnu. Ob župnikovem avtomobilskem mimohodu in blagoslovu pa sem začutil neko nevidno moč, da bo šla korona mimo mene, moje družine in sosedov. Prepričan sem, da ima žegnana voda, podkrepljena z molitvijo, veliko moč in blagoslov,« je razmišljal Klemen. Mihi te besede, ki so spominjale na Boga, na vero v božjo pomoč, niso bile najbolj všeč, vendar pa se sosedu ne smeš zameriti, zato je pristavil: »Klemen, z

nami Slovenci je tako kot s Srbi. V cerkev sicer ne hodijo pogosto, vsaj dvakrat v življenju pa so v njej; to je ob krstu in smrti. Vsako leto pa praznujejo krstno slavo – blagdan. Če bi Srbu rekel, da ni pravoslavni kristjan, bi ti kar zameril. Tudi mi Slovenci bi zamerili vsakemu, ki bi rekel, da ni velike noči in božiča. Običaji in krščansko praznovanje teh dveh praznikov so nam bili položeni v zibelko, čeprav skrivaj, ker nekaterim staršem zaradi položaja v družbi ni bilo dovoljeno javno praznovati. Klemen, se še spomniš, kako ste pri vas imeli božično drevesce, mi pa novoletno jelko? Pri nas sicer do šestindvajsetega decembra niso smele goreti lučke, vendar mi je dedek Mraz že na božično jutro prinesel večje darilo kot pa tebi Jezušček. Dajva še enga za dušo privezat,« je bil zgovoren Miha. Klemena je zaskrbelo brazgotina iz otroštva: »To imaš pa prav! Moj oče je še pred božičem nosil na avtobus smrekce, ki so bile skrbno povezane in zavite v časopis tedanje oblasti. Na poti proti službi jih je polagal v skrite kotičke vrtov vodilnih, da so jih potem še pred božičem postavili v stanovanju. Vsi so hoteli imeti božično smrekco in ne novoletne jelke, ki so se začele prodajati od 26. decembra naprej. Kolikokrat se je ob zavijanju teh drevesc jezil na svoje predpostavljene, ki so prodali Boga za lastni ugled in zemeljsko čast. Moja mama mu je vsako takšno adventno jutro, ko je nesel

božično drevesce na avtobus, dejala: »Janez, ne jezi se na ljudi, ki jim neseš tako skrivnostno zavito smrekco. Na avtobusu imaš veliko časa, ko lahko prosiš Boga, da bo Novorojeni skupaj z drevesčkom prinesel mir in blagoslov. Tega smo potrebni vsi kristjani, ki si upamo javno pokazati, kaj nam pomeni advent, in tisti, ki si tudi želijo Luči, pa jo zaradi koristi tlačijo in gasijo tlečo iver.« Miho so sosedomi očitki spravili v nelagodje. Začel je basirati skladbo Ostanimo prijatelji. »Dajva še en štamprle, Klemen! Nimaš čisto prav. Res je, da so prejšnji oblastniki želeli prepričati ljudi, da ne bi hodili v cerkve. Vendar, kot se spominjam, so bile cerkve tedaj polne, tako da ni bilo potrebe po

ogrevanju cerkva. Po osamosvojitvi pa je prišel veseli december. Lučke gorijo po mestih in vaseh že od začetka decembra, ljudje hitijo po trgovinah, zapravljajo denar za darila, ki so pogosto sama sebi namen. Cerkve so se začele prazniti, ker še vedno govorijo v čudnem starem jeziku, ki človeku ne paše. Kaj bi s spovedjo in odpovedovanjem veseljačenju. Uživaj, dokler si živ!« si je dal duška že malo okajen Miha. »Dajva še en štamprle na najino zdravje, pa se bo tudi tebi zdelo, da je bil socializem kar dober. Zdi se mi, da so včasih kradli samo nekateri, danes pa kar vsi.« »Miha, dovolj imava, saj nisva pijanca, pa tudi za zdravje je bilo sadjevca že preveč. Kaj bo s tvojo sladkorno? Ne strinjam pa se s tvojim mišljenjem, da

danes vsi kradejo. Poznam vsaj dva, ki se v te stvari ne spuščata. To sta ti in jaz,« je Klemen že malo omočen modroval ter odrinil na stran oba kozarčka. Sosea sta se poslovila in odšla k zasluženemu počitku po večernem razpravljanju.

Sobotno jutro se je Klemen prebudil z bolečo glavo. Potarnal je ženi Jeri, ki mu sprva ni verjela, saj je bila že od večera jezna zaradi moževega zgleda odraščajočim mladostnikom. Ko jo je milo prosil, naj mu prinese vsaj malo grenkega čaja, se ga je usmilila. »Izvoli, namišljeni bolnik. Prinesla sem ti pelinov čaj. Upam, da ti bo vsaj toliko teknil kot včerajšnji sadjavec!« Klemen je popil, zadnji požirek je žvrkljal po ustih. »Jera, ali je bil to res pelin, ker nima nobenega okusa? Zdi se mi, da me boli glava, pečejo me oči pa tudi vročino imam. Včeraj ga nisem toliko spil, da bi imel lahko tako močnega mačka. Kaj pa ..., če je kaj drugega?« je zaskrbljen mrmral Klemen. V takšnem razmišljanju ga je zdramil telefon. Sodelavec Niko mu je sporočil, da je pozitiven ter da mora biti Klemen v karanteni. Niko je poklical tudi drugega sodelavca Miho. Ob istem obvestilu se je Miha zakrohotal: »Kaj pa govoriš neumnosti? Covid ni nič drugega kot manjši prehlad. To bolezen so si izmislili farmacevti, ki spet želijo služiti z maskami, razkužili in s cepivom. Ali ne spremljaš raznih protestov proti naši vladi, ki naseda zgodbicam o novi bolezni. Spomladi se mi je zdelo zanimivo, ker sem mislil, da želi vlada obuditi zgodbe iz bivše Juge, kjer smo sodelovali v akciji Nič

nas ne sme presenetiti. Sedaj pa je tega dovolj! Vsak mora imeti v mislih le naša podjetja, da bomo z inovacijami in trdim delom prislužili dovolj sredstev za vse, ki se lepijo na državni proračun.« Nika je prijel kašelj. Po kakšni minuti je Mihi komaj povedal, da je že kdaj prebolel prehlad ali gripo, vendar, kot občuti, je covid precej hujši. Miha je komaj zaključil s pogovorom, že mu je mobi ponovno zvonil. Kar malo se je razjezil, saj je želel, da se malo odpočije po večerni degustaciji prekuhanega pridelka. »Ja, Klemen, ali se slabo počutiš?« se je nejevoljen javil Miha. »No, to je že res, vendar po Nikovem klicu se mi vse bolj dozdeva, da sem tudi jaz pozitiven. Nekaj čudno se počutim. Dobil sem vročino,« je zaskrbljeno sporočal Klemen. Miha se je razburil: »Dovolj imam paničarjev. Pa menda ne bosta že vsaka sapica, že vsak prah, ki povzročita kihanje, povzročila covid paniko. Ti si bil pozitiven vrsto šolskih let, ko si nam posojal domače naloge in nam pomagal, kadar smo zašli v težave pri ocenah. Tudi mene nekaj muči, kar je razumljivo, saj že nekaj let nisva konzumirala sadjevca.« »Naj bo kakor koli. Osebni zdravnik me je napotil na test. Ko dobim rezultat, ti sporočim. Sedaj pa je najbolje, da si tudi ti v karanteni,« je Klemen s šibkim glasom dajal navodila.

Miha je popoldne začel brskati po internetu. Niso ga zanimale neumnosti medmrežja, kjer je bilo podanega toliko srda proti vladnim ukrepom za zajezitev širjenja bolezni. No, mogoče pa ima zdravstveni minister celo malo prav.

Njegovi pozivi k odgovornemu ravnanju so vsekakor na mestu, tudi če ima covid značilnosti prehlada in gripe. Kdo pa rad ostane doma, če ga v službi čakajo izzivi, prijatelji. Čič ne da nič, zato je treba vseskozi delati, pa naj bo pri delodajalcu ali pri domu. Kaj vse bi se dalo narediti, če bi ljudje energijo namesto v klevetanje, proteste po ulicah in spodbujanje nezadovoljstva usmerili v razvoj družbe. Vsi bi morali stremeti k skupnemu dobremu, gojiti spoštovanje ter solidarnost. Tudi sam sem pogosto volil tiste, ki niso zmagali na volitvah, pa zato brez utemeljenih očitkov nisem vnaprej nasprotoval vladi. Kljub navideznemu posmehovanju koronavirusu pa je Miha začela najedati misel nanj. Kaj pa če bi bil slučajno jaz tisti, pri katerem bi se okužba zakomplicirala? Včasih sem imel nekaj težav z dihanjem, vendar po opustitvi kajenja že lahko stopim na kakšen hrib. Kje pa se je okužil Niko?! Gotovo je premalo pazil nase. Morda je bil na kakšni fešti, kjer je kot pravi mesni gurman zamenjal kakšne vilice. V nočnih lokalih gotovo ni bil, toliko ga že poznam. Ampak zakaj ni pazil? Morda pa se je res tudi Klemen česa nalezal od njega, saj si v službi pogosto posojamo orodje pa tudi malo poklepetamo v odmoru ob čaju ali kavici. Niko je bil letos že nekajkrat prehlajen, zato je njegovo telo bolj šibko in je pobral še ta virus.

V nedeljskem jutru ga je zbudil zvok Klemenovega telefona: »Prijatu, moram ti sporočiti, da sem dobil izvid. Pozitiven sem. Pojdi se še ti testirat. Mene kuha, driskam, diham pa kar dobro.« »Kako

si upaš trditi, da sem okužen? Ali si mi morda podtaknil tvoj štamprle, ko sem govoril, da žganje pomori vse bacile? Če bom slučajno okužen, si gotovo ti kriv. Vem, da si me hotel zavestno okužiti. Če ti je uspelo, se mi ne prikaži. V službi kar povej šefu, da te premesti na drug oddelek, ki je najbolj oddaljen od mojega delovnega mesta. S teboj ne maram imeti nobenih več opravkov,« se je jezil in zlival gnev na Klemena. Ves pogovor je poslušala žena Zala, a si ni upala drezati v moža. Predobro ga je poznala, da je vedela, da mora v izbruhu jeze ostati tiho in se umakniti. Popoldne je Miha že začel tarnati, da je bolan. Poklical je sina, ki je živel pri dekletu, da mu pove, kako je bolan. Sin ga je hotel potolažiti: »Oči, saj sam veš, da postaneš v času razburjenja pravi hipohonder. Samo da pride jutrišnje jutro. Ko bo čas za odhod v službo, boš ozdravel, tako kot si že mnogokrat.« Miha je potožil: »Sin moj, danes sem resnično bolan. To niso znaki namišljene bolezni. Iz minute v minuto me bolj tišči v pljučih. Bojim se, da se mi približuje najhujše, ker nisem ravno zdravo živel.« »Oči, če je tako, pridem takoj domov, da te odpeljem k zdravniku ali pa kar na urgenco,« se je ponudil sin, ko je začutil očetov glas, ki je bil drugačen od običajnega glasu, kadar je oče tarnal, da je bolan. Miha je zasopel: »Obisk ti prepovedujem, ker se boš okužil. Kdo me bo pokopal? Bo kar mami poskrbela za moj odhod v bolnico. Bodi dobro. Rad te imam. Ponosen sem nate.« Telefon je zdrknil na blazino, sin pa je zajokal, ko je prvič po otroštvu slišal očetove besede,

da ga ima rad. V zadnjih letih je slišal le graje, ker se je preselil k dekletu, očeta in mamo pa pustil sama v hiši. Še isti večer so Miho odpeljali na intenzivni oddenek. Po treh tednih umetne kome in simbioze z respiratorjem se je Miha prebudit. Ob njem je bila medicinska sestra, močno zamaskirana, a je pod vizirjem na skafandru zagledal pomirjujoč nasmeh. Čez kakšen dan se je zavedel, da je pokrit z rjuho, nemočen, razgaljen. Ženo Zalo je slišal po telefonu: »Dragi Miha, vedela sem, da boš premagal bolezen. Sosedovi in mnogi prijatelji so molili za tvoje zdravje.« Kakšno olajšanje je bilo za Miho: »Ponovno slišim, še sem del tega sveta.« Naslednji teden se je preselil z intenzivnega oddelka. Še vedno mu je najbolj v spominu obraz pomirjujoče sestre. Prebral je celo njeno ime – Anja. Mihi se je razvozlat jezik: »Sestra Anja, ali morda veste, kako sem bil videti ves ta čas, ki sem ga prespal?« S smejočimi lici mu je odgovorila: »Gospod, seveda se spominjam, saj sem bila na intenzivnem oddelku kar dva meseca. Z vami sem prišla na malo lažji bolnišnični oddenek.« »Kaj, ta oddenek, kjer sem sedaj, je za vas lažji oddenek?« »Da, gospod, čeprav je za bolnike tu težko, pa ni primerjave, koliko bolečin in trpljenja prenašajo bolniki na intenzivni. Pogosto se zdravniki in zdravstveno osebje počutimo nemočni. Ko umre človek, smo žalostni, ker mu naše poznavanje medicine ni bilo v pomoč. To niso le stiske za sorodnike, temveč tudi za nas, ki se trudimo z bolnikom. Vsaka premestitev na običajni oddenek je za nas velik uspeh. Ob vas

sem bila ves mesec, ko je vaše življenje viselo med nebom in zemljo. Kakšno veselje je bilo na oddelku, ko ste zadihali s svojimi pljuči in brez aparatov. Marsikdo od nas si je mislil, da je to čudež,« je z milim, umirjenim glasom govorila sestra Anja. »Sestra, žena mi je povedala, da so mnogi molili za moje zdravje. Ali vi verjamete v moč molitve?« je vprašal Miha. Izpod vizirja je opazil nasmeh: »Že sveta Terezija je dejala, da je moč molitve silna. Sadovi molitve velikokrat ostanejo skriti, včasih pa se pokažejo zelo očitno. Tudi jaz v dolgih nočeh dežurstev, ko se v bolnišnici vse umiri in slišim le ječanje in vzdihovanje bolnikov ter šum aparatov, molim za vse, ki so božje pomoči potrebni. Presrečna sem, ko se bolniku povrne zdravje. Če kdo umre, pa si rečem: Bog, ti že veš, zakaj se je to moralo zgoditi. Tudi temu pokojnemu bodi milostljiv in usmiljen sodnik. Oh, gospod, kar preveč sem se zaklepetala in vam povedala, kaj mene drži pokonci na tem težkem oddelku,« je zaključila sestra Anja. Miha ni našel besed, s katerimi bi se ob odhodu iz bolnišnice zahvalil zdravnikom in celotnemu osebju, ki se je kar osem tednov bojevalo za njegovo zdravje. Dejal jim je le: »Na svetu ni denarja, s katerim bi lahko plačali vaše žrtvovanje za bolnike. Mnogi še nekaj ur v svoji nečimrnosti nočejo nositi maske, da bi preprečili širjenje covida. Vi pa ste tu v pravih vesoljskih oblačilih po dvanajst ur, da pomagate bolnikom. Če je morda kje Bog, naj vam on povrne za vse, kar ste naredili zame. Z moje strani pa vam lahko rečem le iskrena hvala in

vse dobro v življenju. Lahko ste ponosni na svoje plemenito delo!»

Na pragu adventa je Miha prišel domov. Skrbno okrašen adventni venček na vhodnih vratih mu je sporočal, da ga je žena težko čakala. Ker je imel noge še precej klecave, je iskal le posteljo, kjer se je spomnil, da bi dal Nobelovo nagrado tistemu, ki je izumil posteljo. Zala mu je rekla: »Dragi, letošnji advent bo nekaj posebnega; komaj sem čakala, da si se vrnil. Sosedo Jero sem poprosila, da ti bo v dopoldanskih urah, ko bom imela pouk po videokonferencah, skuhala kakšen čaj in te popazila.« Miha je misel na sosedovega Klemena zmrazil: »Ne skrbi toliko zame. Sedaj, ko lažje diham, bom brez težav v postelji ob termovki čaja počakal na konec tvojega pouka na daljavo.« Ker se je Zala zavedala, da Miha še vedno misli, da mu je sosed Klemen podtaknil bolezen, se je strinjala z njim in se posvetila njegovemu opisu življenja v bolnišnici. V nedeljo dopoldne je po spletu vključila prenos župnijske nedeljske maše. »Od kdaj pa si ti pri nedeljski maši?« je bil Miha presenečen. Zala mu je dobrovoljno odgovorila: »Ko so se medicinci borili za tvoje življenje in sem bila čisto obupana, me je Jera večkrat obiskala. Povedala mi je, da je Klemenu hudo, ker si zbolel, ter da pogosto molijo za tvoje zdravje. Jero sem poprosila, da bi skupaj molili. Na začetku sem več jokala kot molila, Jera pa je sama s pomočjo rožnega venca tiho molila za tebe, mene, zdravstveno osebje, za odnose med našima družinama. To me je umirilo, da sem lahko vsaj malo zaspala. Povedala mi

je tudi, da pri njih ob večerih sodelujejo pri mašah, ki so na medmrežju. Tako sem tudi sama poiskala sveto mašo. Tudi duhovniku sem poslala prošnjo za tvojo ozdravitev, ki jo je prebral pri prošnjah. Meni je to veliko pomenilo, da je toliko ljudi prosilo za tvoje zdravje,« je razlagala Zala. »Če je pa tako, pa si oglejva mašo,« je privolil Miha. Ob začetku maše se mu je oko zaustavilo na okrasitvi. Pred oltarno mizo so bile rože z domačih vrtočev aranžirane v obliki krone, ki so spominjale, da ni bila dolgo tega nedelja Kristusa kralja. Miha je šepetajoč, kot da ne bi želel motiti daritve, ženi omenil: »Ampak župnik ima še vedno smisel za krašenje cerkve; kot pred mnogimi leti, ko sva redno obiskovala nedeljsko mašo. Vedno sem ga občudoval, kako je iz šopov rož, ki so jih prinesli ljudje za krašenje cerkve, oblikoval najrazličnejše ikebane in cvetlične zgodbe. Ali si morda letos poleti, ko je imel zlato mašo, videla barvno usklajenost, ki je vodila od vstopa v cerkev do oltarja? Da, od tedaj nisem bil več v župnijski cerkvi, ker sem se izgovarjal na korono. Če pomislim, pa nisem slišal za okužbe, ki bi nastopile v cerkvah. Kapo dol, res je mojster oblikovanja cvetja.« V tem razmišljanju je že prišel do pridige, pri kateri ga je predramila najpogostejše izrečena beseda v letu 2020. Župnik je v pridigi dejal: »Koronavirus je resnična nadloga. Hkrati pa je še mnogo virusov, ki zastrupljajo naše vrednote, praznijo našo notranjost, našega duha, naše koprnenje po dobrem in božjem. Kaj Bog pričakuje od mene v tem adventu? Odgovor je

jasen: odrini na globoko. To pomeni, da moram biti korajžen pri oznanjevanju posmrtnega življenja, pri solidarnosti in sočutnosti. Vsa naša dejanja morajo biti zalita z molitvijo. Bog pričakuje od nas globlji pogled na sočloveka. Človeku v stiski ne pomagaj samo gmotno, podaj mu toplo besedo, ljubezen, pokaži mu spoštovanje.« Mihi je ob koncu maše posebno ugajalo besedilo Molitev za zdravje v času epidemije koronavirusa. Nedeljsko popoldne je zaključil s krajšim sprehodom po hiši. Potrebnihi je bilo komaj sto korakov, da je ugotovil, koliko moči je izgubil v času bolezni. Že naslednji dan je izgubil nedeljsko vedrino. Slonel je na okenski polici in skozi okno gledal proti sosedovemu čebelnjaku, ki je bil obdan s sadnimi drevesi. Misli si je: Ko pride pomlad, bo vse bujno cvetelo. Takrat bom gotovo že fit. Opazil je tudi ptičjo krmilnico, ki jo je preteklo leto podaril Klemenu. Ptice so ga popolnoma osvojile, da ni opazil Klemena, ki je nesel pticam semena. Njuna pogleda sta se srečala. Klemen se je Mihi nasmejal in pokimal. Miha je odvrnil pogled in stopil do postelje. »Ta baraba me je hotela s pomočjo virusa spraviti na oni svet.«

Klemena je zaskrbevalo srce: »Zakaj tako misli? Kako to, da je nevidni virus med naju zasejal tak prepad. Kaj lahko naredim, da se bo imel lepo? Že vem! Miha je resnicoljuben. Miklavžu naročim knjigo Slovenski razkol. Tudi med nama je nastal razkol. Morda ga bo že naslov spomnil, kam je vodil razkol. Kako bi bil vesel, da Miha sprevidi.« Dan

po Miklavžu je poštar na Mihov naslov prinesel knjigo. Ko je odvil ovoj, je bil presenečen nad kratkim sporočilom: Miklavž ti želi hitro okrevanje. Poleg je bila natisnjen še papežev nagovor za adventni čas: »*Delamo veliko napako, če pustimo, da nas prevzame na tisoče opravkov in ob tem spregledamo Boga. Adventni čas nas kot priprava za sprejem Gospoda na božični praznik vabi na pot vere. Pot vere pa je pot spreobrnjenja od zla k dobremu.*« Stopiva na to pot.

Čez dva dni Miho preseneti Zala: »Ali boš Klemenu kaj voščil za rojstni dan?« »Kako pa veš, da ga ima?!« ji nejevoljen odgovori Miha. »Med pripravo na pouk me je tiho spremljala glasba z Radia Ognjišče. Kar naenkrat sem zaslišala njegov glas. Slišala sem, da je tudi on med prijatelji Radia Ognjišče, ki vsak dan ob rojstnem dnevu povabi enega od slavljenčev in mu izpolni glasbeno željo. Te zanima, katero si je izbral?« »Saj vem, Čebelarja. To vedno prepeva, kadar sedi pred čebelnjakom.« »Danes si se pa zmotil. Če te zanima, si na računalniku poišči to oddajo in boš slišal,« ga je spodbujala Zala. Miha je stopil do računalnika, poiskal oddajo in prisluhnil. »*Le kdaj, Zveličar, prišel boš? Brez tebe nam je prebudo, ker nam tolažbe in miru ne more dati drug nikdo. V nebesih sliši naš klic srca in skoro pridi v dol solza. Prinesi v srce nam radost in duši bolni spet prostost.*« »Poglej, poglej Zala. Ali sedaj vidiš, da ga teži, ko mi je prinesel virus!« je vzkliknil Miha. »Miha, ali je koronavirus res pustil v tebi toliko sovraštva? Pesem govori o notranji

pripravi na božič. Še posebno v letošnjem adventu, ki je bistveno drugačen. Ni hrupa, popivanja in letanja od trgovine do trgovine, človek se lahko ozre vase,« je Zala zaustavljala moža.

Miha je bil spet malo prizadet. Vedel je, da ima žena prav, vendar nikakor ni želel stopiti iz udobja svojih misli. Kako lepo je, če je drug kriv za tvoje težave. Ko sta zvečer po medmrežju spremljala božično devetdnevnicco, je bilo toliko lepih pesmi. Miha je vzel pesmarico ter poiskal pesem, ki jo je začel peti župnik. Proti koncu prve kitice jo je le našel. Še on je začel basirati: *»Pridite, trpeči k meni, vam srce razveselim. Pridite, vsi obteženi, vam bremena osladim. K tebi, glej, smo prihiteli, nočemo naslad sveta, radi tebe bi imeli za prijatelja svoj'ga. Znane so ti naše reve, veš, kako smo brez moči. Vlij moči za bridke dneve, stoj ob strani sred' noči«*. Iz župnikove kratke pridige si je najbolj zapomnil: »Vzravajte pot Gospodu. Poglejte se v ogledalo in si povejte resnico. Priznajte si, da delate napake in da tudi padete. Ravno padec pa pomeni nov začetek. Stopite do spovednika, Jezusu položite svoje slabosti in dal vam bo moč za nov začetek. Virus naše duše je greh. Koliko moči in dobrih del ljudi v bolnišnicah je včasih potrebno, da izženejo virus iz našega telesa. Vsaj toliko pa se je potrebno truditi, da izženemo virus – greh iz naše duše.« Miha si je zamomljal: »Saj ima celo prav.«

Nekaj dni pred božičem je Miha z nostalgijo potožil ženi: »Letos pa ne bomo imeli ne jaslic ne smrekce za božič. Preveč sem oslabil, da bi se zapeljal do

gozda. Pa tudi mah bi oddajal preveč vlage. Moja pljuča tega ne bi prenesla.« Jera je odšla v garažo in iz nje prinesla škatlo mahu. »Kdaj si ga pa nabrala?« se je čudil Miha. »Sosedova Jera mi ga je dala pred nekaj dnevi. Poglej, kako je zelen in že suh. Povedala mi je, da ga je kar nekaj dni obračala na krušni peči, ker se je zavedala, da še nisi čisto okreval. Rekla mi je tudi, da se je Klemen ponudil, da gre lahko za tebe v svoj gozd po najlepšo smrekco. Ali naj gre?« je povprašala Zala. »Pa naj gre, vendar je ne sme prinesiti k nam. Po božično drevesce boš šla kar ti na sosedovo dvorišče. Smrekco bom že gledal, saj ni nič kriva, če je zrasla v sosedovi gmajni. Klemena pa ne mislim pogledati,« je dal dovoljenje Miha.

Kako se je Klemen razveselil Mihovega dovoljenja, ki je prišlo iz Zalinih ust! Mislil si je: Čeprav sem se bal, da adventni rožni venci, ki sva jih z Jero namenila za izboljšanje medsosedskih odnosov, ne bodo obrodili sadu, je tu vsaj iskrica. Morda bo Novorojeni posegel v najin skrhan odnos. Smrekco je postavil v lično izdelano stojalo v obliki križa. Jera jo je skupaj s platenko blagoslovljene vode in masko na ustih odnesla k sosedovim. Zala je povabila Jero, naj stopi v predprostor. Ko je Jera ponudila Zali še pomoč pri peki, se je ta izredno razveselila: »Kako si dobra, Jera. Kdo ti je povedal, da mi primanjkuje časa za božično peko, ko se izgubljam v množici priprav za pouk na daljavo, hkrati pa moram skrbeti še za Miho, ki le počasi okrevaja?« Šele tedaj je Jera opazila Miho, ki se je držal podboja dnevne sobe

in strmel v božično drevesce. Pomahala mu je in rekla: »O, glej ga junaka! Vesela sem, ko mi Zala pravi, da si vsak dan boljši.« Miha se je nasmehnil. Izza maske sta gledali vdrti očesi. Pomahal ji je: »Jera, povej Klemenu, da se mu zahvaljujem za najlepšo smrekco, kar smo jih kdaj imeli v naši hiši. Hvala tudi tebi za suh mah, da se pljuca ne bodo mučila pri dihanju. Če boš res naredila potico, naredi lešnikovo, saj jih verjetno še nisi vseh porabila, ko sva jih s Klemenom trla. A pazi, da ne bo prevelika, ker sin zaradi korone ne bo prišel domov. Z njim se vidiva le po videoklicih, ko konča Zala s poukom.« »O, to mi bo v veliko čast, da vama lahko vsaj malo pomagam. Miha, spekla bom še golobico, takšno, kot me je naučila peči tvoja mama,« je bila vznemirjena Jera. Miha je pokimal, solze so se mu nabirale v očeh. Videli sta, da bi rad še nekaj povedal, vendar ni zmogel. Preplavila so ga čustva, pomahal je in odšel v dnevno sobo. Vse popoldne je bil tiho. Začutil je, da ga v notranjosti močno tišči. To ni bila bolečina korone v pljučih. To je bila bolečina v duši, ki je bila obremenjena s sovraštvom do soseda. Imel je priložnost, da bi po Jeri povabil Klemena vsaj v predsobo, vendar mu je glas izginil. Vedel je, da je za obolelo dušo edino močno zdravilo spoved. Zbiral je pogum, da bi povabil duhovnika, vendar ga je predsodek, kaj si bo mislil župnik o njegovih grehih, odvrčal.

Po težki noči, ko se je bojeval s temo greha, se je zjutraj odločil, da pokliče duhovnika. Naj pride, pa si naj misli, kar hoče. Ženi je omenil, da bo poklical

duhovnika. Včasih so ga klicali pred zadnjo uro, on pa ga želi, da ga ne bo razjedal sosedov koronavirusni črv. Zala je bila presrečna. Vedela je, da je Miha precej zaprt vase, zato je rekla, da bo med spovedjo šla k Jeri, da jo nauči izdelave in peke golobice. Miha je poklical v župnišče. Oglasil se je diakon. Že je hotel reči, da danes pred svetim večerom župnik nima časa za obiske, ker se pripravlja na pridigo, ki jo bo imel pri polnočnici in jo bo spremljalo župnijsko občestvo po spletu. Še dobro, da je imel diakon uglajen bonton in mu je iz ust prišla beseda: »Grem poklicat župnika.« Ko je diakon priskakal po stopnicah do župnikove sobe, mu je predlagal: »Gospod župnik, nekdo vas kliče. Ali naj mu rečem, naj pokliče po praznikih?« »O ti prismoda,« se je hudomušno razjezil župnik. »Zapomni si, da je pridiga nič v primerjavi s pogovorom s človekom, ki ima morda težave,« je podal župnik nauk mlademu kleriku. Miha je s težavo povedal, da bi rad bil pri spovedi. »Seveda, če želiš, takoj pridem še z Jezusom v hostiji,« je bil dobrodušen duhovnik. Ko je prišel v hišo, si je nadel masko, razkužil roke in stopil do Mihe. Mihi je bilo nerodno: »Župnik, saj ni treba imeti maske.« Župnik se je pošalil: »Morda zaradi tebe res ne, ker si prebolel težko bolezen. Vendar jaz ne vem, ali bi zmogel nositi tako velik križ bolezni, kot si ga prenašal ti. Zaradi tega vsepovsod nosim masko in si razkužujem roke.« Zala je obema postregla z grenkim čajem in se pošalila, da je to čaj Janeza Krstnika, ki je tudi s postom pripravljal

pot Gospodu. Nato je še dodala: »Kar pogovorita se, jaz pa skočim k Jeri na peko golobice.« Miha je povedal svoj strah pred spovedjo, kaj si bo o njem mislil župnik. On pa mu je dejal: »Miha, v dolgih letih spovedovanja sem verjetno slišal že vse, kar se človeku lahko grdega zgodi. Povem ti lahko, da imamo zelo podobne slabosti. Vsak pa ima kakšen greh kot sladkorček, ki človeku najbolj razžira dušo.« Dolgo sta se pogovarjala. Po kesanju in odvezi je Mihi odleglo. Dejal je: »Že nekaj časa sem čutil, da imam v prsih ogromno brezno, sedaj po spovedi in obhajilu pa mislim, da je v moji duši čudovit lesketajoč se briljant, kot je v Postojnski jami. Počakajte, da pokličem še Zalo.« Poklical je k sosedovim. Oglasil se je Klemen. Miha je malo pomolčal, nato pa rekel: »Klemen, oprosti mojemu sovraštvu. Jezus se je pri meni danes rodil. Bodiva prijatelja.« Klemen je zahlipal: »Bogu hvala za veliko

milost, da nas uči odpustčati. Naj nama mali Jezušček celo leto deli telesno in duševno zdravje.« Ni več mogel govoriti. Zahlipal je. Tudi Mihi so začele teči solze. Župnik se je poslovil, Mihi zaželel vsega dobrega ter mu povedal, da je ta sprava največji dokaz moči molitve in božjega usmiljenja.

Ob večerni pesmi božičnih zvonov je Klemen z masko na ustih in s kadihom v roki odšel še do Mihovega vrta in hiše. Z njim je bila Jera z blagoslovljeno vodo. Pozvonil je. Vrata je odprl Miha. »Vstopi, sosed, današnji večer je velik tudi za naju.« Klemen je kadilo pustil pri zunanjem vhodu, ker je vedel, da dim škoduje okrevajočim Mihovim pljučem. Sosesta sta se objela, zahlipala in si dejala: »Jezus je resnično rojen, radujmo se za to izredno novico.«

Ivan Grandovec

Pon. 21.12. <i>Bož. devet.</i>	Vid.	18.00	Alojz in Zofija Jakopič, obl., Pdč. Jože Babič, Zg.
Tor. 22. 12. <i>Bož. devet.</i>	Vid.	18.00	Antonija Brle od schole Strah in Meglen, K. 8
Sre. 23. 12. <i>Bož. devet.</i>	Vid.	18.00	Danijela Novak, obl., Vid. Jože Kralj, Zg., 8. dan
Čet. 24. 12. SVETI VEČER <i>Adam in Eva</i>	Vid.	17.00 24.00	Vsi Mežnarjevi in Franc Škulj Anton Sever in Marija Ljubi Za farane
Pet. 25. 12. BOŽIČ, Gospodovo rojstvo Anastazija	Vid. Vid. Vid. Vid.	7.00 8.30 10.00 18.00	Starši Novak in Femec, B. v. Padli in pogrešani Kompoljci Rozalija Jakič, obl., Z. v. Jože Novak, ml., obl., Kom. Anton Prhaj, obl., Pon.
Sob. 26.12. <i>Štefan</i> DAN SAMO- STOJNOSTI	Vid. Vid.	9.00 18.00	Julija in Anton Novak, V. 7 Štefan Adamič, Jožefa Zrimšek, V. V ZAHVALO ZA SAMOSTOJNOST SLOVENIJE
Ned. 27.12. sveta družina Janez, ap.	Vid. Vid.	9.00 18.00	Za farane Janez Vidmar, Pon. Za neverne v našem narodu Vsi Čebularjevi in Megličevi
Pon. 28.12. <i>Nedolžni otroci</i>	Vid.	18.00	Jožef Hren, 30. dan Franc in Frančiška Adamič, Vid.
Tor. 29. 12. <i>Tomaž Bec.</i>	Vid.	18.00	Jože Strah, K. 8. Frančiška Mohar, obl., C.
Sre. 30. 12. <i>Feliks</i>	Vid.	18.00	za Ilovo Goro Ana Žgajnar, obl., Z. v.
Čet. 31. 12. <i>Silvester</i>	Vid.	18.00	V zahvalo za prejete dobrote Frančišek Novak, duh., V.

Pet. 1.1. 21 SVETA BOŽJA MATI	Vid.	9.00	Za starše in sorodnike Za zdravje in Božjo pomoč E
	Vid.	18.00	Tone Kastelic, C. 62
Sob. 2. 1. Bazilij	Vid.	8.00	Slavko Kastelic, 30. dan Miro Buščaj, Kom., obl.
Ned. 3. 12. 2. ned po božiču	Vid.	9.00	Za farane Za neverne v našem narodu
	Vid.	18.00	Ignac in starši Šuštar, Vid., obl. Za duše v vicah
Pon. 4. 1. Elizabeta	Vid.	18.00	Vsi Lenarčičevi, Pon. Ana Miklič, Pon.
Tor. 5. 1. Janez Nepom.	Vid.	18.00	Albina in Jože Žnidaršič, Zg., obl. Jože Mustar, Kom.
Sre. 6. 1. G.razglašenje Trije kralji	Vid.	9.00	Janez Kralj, obl., Zg. 54 Janez Novak, K.
	Vid.	18.00	Milena Šuštar, obl., B. v.
Čet. 7. 1. Valentin	Vid.	18.00	Starši in vsi Tomoževi, Z. v. Za dušno in telesno zdravje žup.
Pet. 8. 1. Severin	Vid.	18.00	Darja Mohar, obl., Pdč. Milka Ahačevčič, Pdč.
Sob. 9. 1. Hadrijan	Vid.	8.00	Karel Lenarčič, Pon, obl. Marija Debeljak, Pon.
Ned. 10. 1. JEZUSOV KRST Gregor N.	Vid.	9.00	Za farane Druž. Godec, C.
	Vid.	18.00	Za neverne v našem narodu Anžkovi, Pdc.